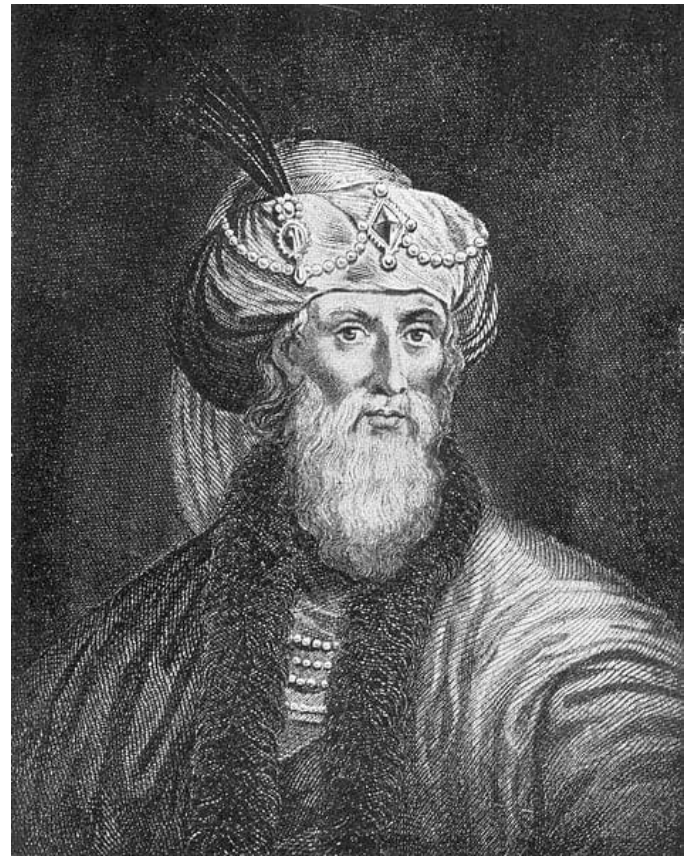

Josephus Flavius, un om cu mari ambiții

Există motive să credem că **Josephus Flavius** s-a căsătorit de patru ori și nu de trei ori și că avea în vedere o întoarcere a regelui Hasmonean în țara sa natală, atât de mult ca își planificase el însuși să devină un lider Hasmonean în Iudeea. În ciuda celor acceptate în general de academie, **Katell Berthelot**, în cercetările sale actuale amănunțite despre cărțile Macabeilor și mai ales în articolul ei recent "*La perception des hasmonéens de Flavius Josèphe*", subliniază că Josephus avea o viziune în mare măsură pozitivă asupra hasmoneilor și că vedea războaiele lor într-o lumină pozitivă. El avea ambiții mari pentru Iudeea și pentru el însuși. Dacă încercăm să descifrăm în scrierile sale, viziunea lui Josephus asupra țării sale vom găsi o întoarcere la „âge d'or” a domniei hasmoneene. Între hasmoneeni și irodieni, alegerea lui este clară în conformitate cu descrierile lui Josephus despre ambele dinastii. Studiul de față (autor **Claude Cohen-Matlofsky**) se bazează pe metodologia prosopografică ceea ce permite, prin filiația lui Josephus, statutul său matrimonial, copiii săi, educația și rolul său politic, așa cum este descris de el în propriile sale scrieri, să-i descifrez ambițiile, altfel ascunse. Cu alte cuvinte, voi încerca să-l decodez pe omul Joseph și ambițiile sale politice în propriile sale scrieri.

Majoritatea a ceea ce știm despre el provine din propriile sale scrieri, cu excepția unor referințe trecătoare la foarte puțini vechi autori. Într-adevăr, autorii antici se refereau foarte rar unul la altul în scris în acel moment. Printre autorii antici care îl menționează pe Josephus se numără: Antonius Julianus în Minucius Felix, Octavius, care îl consideră autor roman ca și Suetonius, Divus Vespasianus în Viețile Cezarilor, care îl

citează drept prizonierul de origine nobilă al lui Vespasian, căruia i-a prezis o înălțare la putere și Cassius Dio, în *Historia Romana* menționează și predicția lui Josephus despre Vespasian. Porfir (Porphyry of Tyre), în lucrarea *De Abstinentia* menționează că Josephus a descris trei școli filosofice în Palestina. Literatura rabinică nu îl menționează pe Josephus, nu menționează pe Filo din Alexandria și nici nu menționează anumiți lideri ai revoltei împotriva romanilor, precum Simon Bar Giora, Ioannes din Gischala și Eleazar fiul lui Simon. Ar putea fi pentru că scopul Talmudului, prezintă o compilație de discuții rabinice, nu este nici istorie, nici filozofie?

De ce atunci, Talmudul menționează două figuri nepopulare printre evrei: Irod cel Mare și Titus? Să tragem concluzia că Talmud nu l-a considerat pe Josephus ca un trădător? Această întrebare rămâne fără răspuns. Cu toate acestea, unii cercetători au găsit aluzii indirecte la Josephus în anumite

pasaje ale Talmudului. Josephus este el însuși mut în ceea ce privește mari figuri precum Hillel și Yochanan Ben Zakkai. Acesta din urmă, împreună cu Simeon Ben Gamli'el trebuie să fi fost printre profesorii săi farisei. Josephus nu descrie nașterea „creștinismului” sau mai degrabă „mișcarea lui Iisus” ca o mișcare cu o proprie ideologie în timp ce își petrece timpul descriind celelalte școli de gândire ale Palestinei romane. În scrierile sale, el spune chiar că a fost la rândul său inițiat de toate celelalte școli de gândire ale istoriei din Palestina. El menționează ocazional „creștinii”, dar aceste pasaje sunt controversate.

Josephus Flavius s-a bucurat de o bună reputație în Antichitate și în epoca medievală, care aproape ca a făcut din opera sa o a cincea Evanghelie. Autori creștini obișnuiau să-l citeze pe Josephus ca o sursă importantă a evenimentelor din primul secol e.n., și ca o dovadă a pedepsei divine pentru negarea evreiască a lui Isus ca Mesia. Cât despre evrei, ei l-au dezacreditat în mod vădit.

Dacă ar trebui considerat un trădător, aceasta este o întrebare pe care istoricii din toate epocile au pus-o despre Josephus. În secolul 19 a fost perceput ca pe un trădător, iar istoricii moderni i-au fost în mare parte ostili. **Tessa Rajak** (1) care îl descrie pe Josephus ca pe om în conflict cu societatea evreiască a timpului său a provocat critica lui Daniel Schwartz și a altor cărturari. Aceștia din urmă sunt înclinați să creadă că Josephus nu avea de ales decât să se afle sub tutela împăraților romani și să-și scrie cărțile pentru cerințele istoriei și a societății romane. Josephus trebuie să fi fost cel puțin un protejat al curții. Mai mult, prin ultima sa soție, el trebuie să fi cunoscut bine nobila comunitate evreiască cretană din Roma. Printre onorurile sale, Titus și Vespasian l-a făcut pe Josephus „un proprietar în lipsă” în Iudeea. Josephus a primit chiar o pensie de la Vespasian iar

Domitian l-a scutit de impozite pentru proprietatea din Iudeea.

Nu știm ce s-a întâmplat cu proprietățile sale din Iudeea, deoarece nu există niciun semn că ar fi dus la întoarcerea sa în țara sa natală.

Fiu al lui Mathias, Yoseph Ben Mattithyahu, Josephus, a primit denumirea de **Titus Flavius Josephus**, precum și cetățenia romană a împăraților romani flavieni. Mattithyahu în ebraică, era un nume recurent în familia lui Josephus era și numele fratelui său mai mare. Acest lucru nu era neobișnuit în societatea iudeeană a timpului de a urma obiceiul patronimiei care consta în numirea unui copil după numele tatălui sau al bunicului. În general, fiul cel în vârstă a primit numele tatălui. Astfel, Josephus capata același nume cu bunicul său patern: Yoseph, sau Iosepos în greacă, în timp ce fratele său mai mare a fost numit după tatăl său, Mattithyahu, sau Mathias în limba greacă.

Născut la Ierusalim în 37-38 AD, Josephus a fost (numai după propriile sale scrieri) de descendență aristocratică sacerdotală. A fost preot urmaș al celor 24 de generații de preoți jertfitori din partea tatălui său și Hasmonean din partea mamei sale. A devenit primul istoric evreu pe care îl cunoaștem și cel mai bun cronicar al războiului evreiesc 66-74 împotriva romanilor. Îi datorăm singura descriere completă a războiului din 66-74, inclusiv

adresate în textele lui Josephus. Filistenii nu se caracterizează prin consumul de carne de porc în Biblia ebraică și nici în scrierile lui Josephus, dar putem cerceta celelalte caracteristici menționate.

Circumcizia - un semn unic de identitate etnică.

În timp ce și alte popoare au aderat la această practică, ea a servit ca un simbol etnic al evreilor timp de generații. Istoricul Tacitus a scris deja că evreii „au adoptat circumcizia pentru a se distinge de alte popoare prin această diferență”. Cărțile Judecătorilor și cartea Samuel se referă la filistenii ca fiind un popor de „necircumciși”. Savanții au păreri împărțite dacă filistenii au fost circumciși în mod curent în epoca de fier tarzie. Cu toate acestea, Josephus afirmă că „niciunul dintre sirienii care trăiesc în Palestina, în afară de noi, nu este circumcis”.

Dacă acest lucru este valabil, putem afirma că Josephus nu folosește termenul grecesc pentru „necircumcisi” ca să diferențieze filistenii de evrei, evitând să jignească publicul sau pagan (cel necircumcis). Acest lucru este confirmat de o adaptare similară făcută de Josephus la cartea lui Samuel, unde Saul îi cere lui David o zestre de șase sute de capete (de vită), mai degrabă decât zestrea biblică a unei sute de prepuțuri de filistenii. (Josephus folosește traducerea literală a "prepuțului" găsită în Septuagint-*Vechiul testament, scris în limba greacă*).

Atitudinea lui Joseph față de circumcizie este ambivalentă: pe deoparte, recunoaște importanța circumciziei ca marcaj etnic ritual, așa cum este evidentă în rescrierea Genezei 17: „pentru a-și păstra urmașii neamestecați cu alții, aceștia să fie circumcisi imediat după naștere”.

Cu toate acestea, el pare, de asemenea, să anticipeze rezervele audienței sale pagane împotriva unui act probabil violent omițând

povestea circumciziei în masă, așa cum este descrisă că se făcea la Shem, în Geneză și tăierea împrejur a întregii națiuni evreiești în Yoshua-5. Josephus încearcă să prezinte iudaismul ca o religie tolerantă care nu discreditează alte credințe.

Inferioritatea militară a Israelului în raport cu capacitățile filistenilor

Știința metalurgică a filistenilor și monopolul lor asupra fierului este un subiect profund cercetat iar aceste teorii sunt susținute textual de Biblie precum și de arheologie.

Josephus nu îi caracterizează pe filistenii ca având abilități metalurgice superioare, ci mai degrabă, urmând Biblia, descrie cum îi împiedicau pe israeliți să producă arme de fier. Josephus susține că zăcăminte de fier aflate în dispută au fost găsite pe teritoriul Galaadului. [Galaad sau Gilad este numele a trei persoane și două locuri geografice din Biblie. Galaadul poate însemna „dealul mărturiei”. Dacă acesta este cazul, este probabil derivat din ebraicul *gal* („grămadă, movilă, deal”) și *êd* („martor, mărturie”). Azi se află în Regatul Iordaniei].

O descriere apare în literatura rabinică (Mishnah, Talmudul babilonian). În scrierea sa despre lupta lui David împotriva filistenilor Josephus subliniază amploarea forței și puterii filistenilor, pentru ca victoria lui David să fie apreciată.

Nu trebuie să se presupună că armata palestiniană care a venit împotriva evreilor a fost mică, prin de rapiditatea înfrângerii lor și de faptul că nu au prezentat nicio faptă curajoasă sau una demnă de menționat, sau că aceasta a fost o chestiune de lentoare și lașitate din partea lor.

Să se știe mai degrabă că Siria și Fenicia și multe alte popoare belicoase au militat împreună împotriva lor și au

participat la război. Acesta a fost singurul motiv pentru care, după ce au fost înfrânți atât de des și au pierdut zeci de mii de combatanți, încât s-au ridicat din nou, împotriva evreilor cu o forță și mai mare. Într-adevăr, după ce fuseseră amestecați în aceste bătălii, o armată de trei ori mai mare înainta împotriva lui David și avea tabăra în aceeași regiune cu evreii. În loc să-i demonizeze pe filistenii ca fiind ticăloși monstruoși Josephus îi descrie ca pe dușmani umani care reprezintă o reală amenințare pentru Israel. El se referă la ei drept „dușmanul” - Josephus încearcă să explice animozitățile dintre națiuni prin acest adaos la povestea biblică:

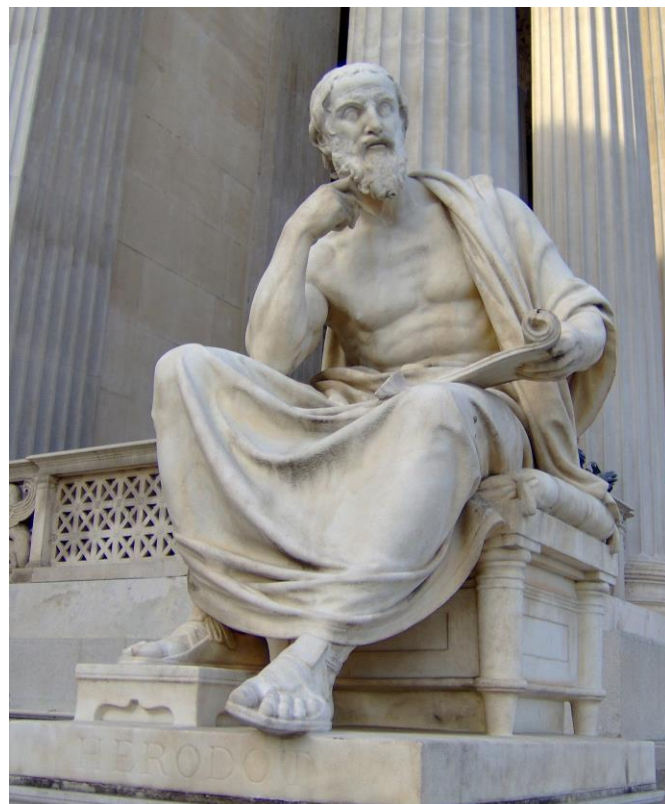
*Moses i-a condus pe evrei pe această cale, pentru ca, dacă egiptenii și-ar dori să-i urmărească, aceștia să fie pedepsiți pentru răutatea lor și încălcarea acordurilor și din partea Palaistinê *), (egiptenii facand tot posibilul de a ascunde exodul evreilor), pentru care aveau o atitudine ostilă datorită unei vrăjmășii străvechi între ei. Căci pământul lor este adiacent cu cel al egiptenilor.*

„Vrăjmășia veche” la care se referă Josephus poate fi urmărită de versetul din Ezechiel 25,15: „Așa spune Domnul Dumnezeu: Pentru că, prin ostilități nesfârșite, filistenii au acționat în răzbunare și cu răutate de inimă s-au răzbunat în distrugere”. Josephus a cunoscut Cartea lui Ezechiel și o menționează în mod explicit în timp ce Biblia îl menționează pe **Goliat** doar în Sam17,4, 23 și se referă la el ca „filistinul” în restul poveștii, întărind descrierea sa prin "Celălalt", Josephus a adoptat abordarea opusă.

El folosește epitetul «filistin» doar de două ori și numele de «Goliat» de opt ori pe parcursul episodului, o tactică care umanizează, mai degrabă decât înstrăinează, pe inamic. că Josephus a minimizat caustica animozitate biblică față

de filistenii pentru a evita acuzațiile de xenofobie și excluderea evreiască.

*) *Termenul dat filistinilor în limba greacă, și folosit de Herodot*

Surse: Internet, The Philistines in Josephus' Writings by Michael Avioz

Traducere, note , foto - AG

